

רחלי רוגל

עבודה קונסטואלית בכפתורים

ציר פילדלפי

כמו רישום יומן ובו ההיסטוריה כך רחלי רוגל, באופן לא מודע, מבקשת להצמיח ולטפח עמדה של חיוב, קבלה, כבוד ופיוס, קירוב והתקרבות לזולת. סוג של אמנות ועמדת התבוננות אנושית, ישירה ואיטית הנתפרת אט אט ליצירה מהחיים.

בתערוכת "חותם" רוגל בחרה לאפשר לנו הצצה נדירה לעולמה החווייתי והאסתטי. העבודות מאופיינות בהתעמתות עם מחוזות תרבות אוניברסאליים, קריאת תגר על המקומי והקיים, על אותה מציאות מלאת בעיות היום, ובתהפוכות האקטואליה, נושאים שהם גם הנצחת המקומי והקיים.

אבל היא גם מבקשת לשמש כעין מראה של השקפת עולם ישראלית ומנסה וליצור סדרת אמת לפעמים בוטה ולפעמים רכה נשית ויפה. אין ספק שיצירותיה הם סוג של אמנות בה ההיסטוריה האדם והאמונה משולבים יחדיו והמשאירים בנו הצופים "חותם" ישראלי חדש.

רחלי רוגל היא אמנית היוצרת לברינתים באלפי כפתורים ולולאות, אוצרת, מרצה ושופטת בינלאומית שנבחרה בין 60 האמנים המובילים בעולם בנושא החרוז/כפתור (1998). זוכת פרס צילום ממוזיאון ישראל במסגרת התערוכה "לגור בירושלים" (1994), נציגת ישראל באגודת הלבירינתים העולמית. מעצבת הלבירינתים הציבוריים הראשונים בישראל, ברחבת "בית העם" ההיסטורי ברחובות (2003). עבודותיה הוצגו במוזיאונים וגלריות בישראל, ארה"ב, יפן, אנגליה, גרמניה, אוסטרליה, הולנד, דרום אפריקה, איי קיימן, גרנד פלה בפריס. היצירות תועדו בעיתונים, מגזינים ובספרים ברחבי העולם. עבודותיה הנראות לכאורה מופשטות, מלאות במטענים סיפוריים ולכל כפתור יש הסבר מלא למיקומו ולצורתו. רוגל עוסקת לכאורה באמנות שוליים, באלמנט זניח ככפתור, אך מאות הכפתורים המרכיבים את עבודותיה רוקמים סיפורים בעלי מסר המחבר בין מקורות יהודיים, מיתולוגיים ואירועים אקטואליים מחיי היום יום.

רפי ברביבאי
אוצר "חותם"
2007

נעדרים

דורך גבר

תנו לי את ילדיכם

תערוכת "חותם"

"כל עם שרוצה בקיום שאין בו בושה וכלימה, מחויב ליצור תרבות ולא להשתמש בה בלבד אלא ליצור אותה ממש בידי עצמו בכלים ובחומר משלו ובחותם משלו"

ח.נ. ביאליק

לעיתים הרדיפה אחרי החידוש, הצעקה האחרונה, ה"דבר הגדול" הבא, בא על חשבון המניע האמיתי של היצירה האמנותית. בתערוכת "חותם", תערוכה מס 3 שתוצג בגלריה "גבו" בחודש אפריל, אציג מסע אישי ברחבי הארץ, מסע לאיתור אמנים המייצגים דגם של אמנות בה ההיסטוריה, האדם והאמונה משתלבים יד ביד.

נריה לויין - צילום, קיבוץ אפיקים. אלי עם דוד - פיסול, קיסריה. רחלי רוגל - עבודות קונסטואליות, רחובות. אביבה אנטס - ציור, מודיעין. ועמירה דוידוביץ - ציור ופיסול, המושבה יקנעם.

אצל 5 היוצרים בולטת הנטייה להגדיר את עצמם כישראלים. הם משתמשים בעבודתם בסמלים ובחותמות שהם אירועים מהמציאות היום יומית, מהמציאות הפוליטית וההיסטורית של משפחתם, הם מחפשים אחר זהות הקשורה להלכי הנפש האישית והקולקטיבית. מחפשים לתת משמעות לעברם, הם כמהים ליופי, לפשטות, להרמוניה, מתוך תקווה להניע מהלך ייחודי תרבותי, אישי וחברתי, לא על פי צו האופנה אלא על פי ערכים ויסודות עמוקים באמנות. רחלי רוגל בעקבות הכפתורים, עמירה דוידוביץ בעקבות שינדלר, נריה לויין בעקבות החומה בברלין, אלי עם דוד בעקבות האדם והמדע ואביבה אנטס במסע למגן ולהנצחה.

כמו רישום יומן ובו ההיסטוריה כך הרישום והפיסול האמנותי, חמשת האמנים, באופן לא מודע, מבקשים להצמיח ולטפח עמדה של חיוב, קבלה, כבוד ופיוס, קירוב והתקרבות לזולת. זה סוג של אמנים, שבחרו בעמדת התבוננות אנושית, ישירה ואיטית. זו איננה אמנות נאיבית, אלא אמנות הומאנית, המבקשת לעדן ולהרוות אותנו ביופי, באצילות ובתבונה מפותחת. אמנות הומאנית מפוכחת ולא מתנשאת. הם יודעים לעבוד בחומר, בידיים ובראש, הם יודעים להעמיד מיצב ולנצל קונסטפט, באם יש צורך, הם שולטים בגלזורות ובצבע בפת, בברזל, בצילום, ובעיקר הם יודעים להבחין בין גימיק לבין משמעות. ה-5 רוצים להיות מי שהם ולעשות אמנות, אשר אין לה עדיין שם מזהה, אלא ליצור תיעוד חזותי לדור הבא, ואולי, לחתום זיכרון במגירת הדימויים מארכיון הנפש, נפשם הקולקטיבית והאישית, דרך יצירת אמנות נראטיבית, המספרת את סיפורם האישי, ו/או בדימוי מעולם האמנות, שהוא זיכרונותיו של האמן.

אתם הצופים מוזמנים לתערוכת "חותם" בגלריית "גבו", המשאירה בנו רושם חזק והמאפשרת הצצה נדירה לעולמם החווייתי והאסתטי של חמישה אמנים. יצירתם היא אמנות בה ההיסטוריה האדם והאמונה משולבים יחדיו.

רפי ברביאי

אוצר תערוכת "חותם"

אפריל 2007